

V spomin nadvojvodi Karolu Ludoviku.

Šaprla so se zopet grobna vrata
Do hrama, koder spi naš carski rod:
Pozval je Bog cesarjevega brata —
Naš Karol Ludovik je šel odtod!

Ob njega krsti višnji knez je plakal,
Naš car, po rodu mu, po duhu brat;
Ž njim solze rod ob rodu je pretakal,
V bridkostnih dneh ž njim molil tisočkrat . .!

Ni bojna slava njemu venca zvila,
Ki bil glasnik miru je v svojih dneh!
Bil knez je to, čegar beseda mila
Umetnosti zvenela je v prosep.

In rad iz jasne stopal je višine,
Po bratovsko je ljubil vse ljudi,
Bodril, tolažil, dvigal je trpine,
Človeštvu delal v prid . . . Sedaj ga ni!

V deželi daljni, koder piramide
Stojé iz davnih dôb, tam bolni sin
Po njem je vzdíhal; on, ljubeči oče, pride,
Pa oh, odide — sam bolnik — trpin!

Zaprla so za njim se grobna vrata
Do hrama, koder spi naš carski rod!
Pozval je Bog cesarjevega brata,
Naš Karol Ludovik je šel odtod!

Naš Karol Ludovik je šel, da gori,
Kjer biva Bog, nebá in zemlje car,
Kamôr hiteli so njegovi vzori,
Prejmè najlepšo, božjo krono v dar!

A nam, ki zrli smo njegova dela,
Poznali njega sto in sto vrlin,
Krepost njegove duše bo živela,
In to najlepší bo njegov spomin!

— k.

Matevžek.

(Slika iz naroda.)

(Koncc.)

III.

Gako se je Matevžek do kraja privadil na Izviru. Ali ko gleda, kako prijetno je Bukovčevim otrokom, ko gleda, kako brezskrbno živé doma, spomni se tudi on svoje matere, in poloti se ga iskrena želja in hrepenenje po domu, po rojstni vasi.

Za dva dni — pozna jesen je bila — ga že vidimo, ko zapušča Izvir in hodi skozi vasi, ne da bi prodajal. Namenil se je namreč hitro in kar naravnost udariti jo v rojstveno vas. Še tisti dan zvečer dospè domov. Mati Strgarica ravno drva nese v kuhinjo, ko vidi svojega sina Matevžka bližati se hiši. Polena izpusti na tla, hiti k njemu, objame ga in poljubi, rekoč:

»Matevžek, moj Matevžek, odkod si pa sedaj prišel, kako ti je bilo, ali ostaneš doma?«

»»O, mati, dobro mi je šlo. Denar sem si sam služil, čisto sam. Poglejte, kaj imam.««

Strgarica kar obstrmi, ko ji pokaže ta nerazumni sin lepe, barvane podobe.

»In ti si vse to napravil?«

»»Jaz, jaz; pa še lepše znam delati.««

Vzradoščena mati prime sina za roko in ga vede v hišo. Joj, Matevžek se nemalo začudi, ko vidi, kako so vzrastli sestra in bratca — po kratkih dveh letih — in vsakemu podari najlepših igrač.

Strgarica pa prinese skoro potem kar dve večerji: mlečno kašo, katere se Matevžek nikoli ni dovelj najedel, in pečenega krompirja, kateri mu je že od nekaj šel v slast ko sam méd. Po večerji mora pa materi natanko povedati vse, kar je doživel. To vam je bil vesel večer! Drugi dan se ljudje spogledujejo, češ, kaj neki je prignalo neumnega Matevžka domov. On pa kar beži, če koga zagleda; saj veste, tako nekako boji se ljudij, če tudi je bil že tako daleč po svetu.

Dva tedna sta že minula, odkar biva naš podobar pod rojstvenim krovom. Izdeluje polagoma podobe, in ljudje mu jih sproti odjemajo. S tem bi si pa